

SVOJ NOS

„Divno izgledaš, draga moja. Još samo da ti malo sredimo nos“, rekao mi je naš poznati estetski hirurg na jednom koktelu. Njegove namere su bile časne i dobronamerne. Moja reakcija je bila – smeh. „O, doktore, pa gde ste mi bili pre 25 godina?“

Foto: Vladislav Mitić

I tako je, u sred ovakvih nazalnih razmišljanja, uleteo dragi doktor sa svojim predlogom. Na istom koktelu bilo je mnoštvo estetskih hiruruga, a jedan od njih bio je priznati stručnjak za nos, dr Heler iz Brazila. Bio je predavač na Simpozijumu u Bolnici Galathea i prenosio je mladim kolegama iz Srbije i okruženja svoja iskustva. Neposredan i sklon smehu, pričao je o hiljadama operisanih noseva. „Kad budete ovde pravili oglednu rinoplastiku za ostale lekare, zovite me da vam budem model, da dobijem nov nos gratis“, našalila sam se. „O, ne, ne, draga moja. Vi ne treba da dirate svoj nos. Kad vam kažem! Znae, kada vas pogledam u lice, vidim jedne lepe oči i lepa usta, a vaš nos me uopšte ne ometa u tome. Dakle, nos nije vaš problem.“ Eto melema na ljutu ranu. „Doktore, dođite da vas zagrlim.“ I tako sam provela u ugodnom časakanju i smehu pola večeri s dr Helerom.

Kad smo došli kući, moj muž je počeo da se smeje: „Znaš šta, nemoj da se nerviraš, ali jedan hrvatski hirurg s kojim sam večeras razgovarao, ponudio se da ti operiše nos. Gratis. Pa nešto mislim, da ga damo na aukciju, neka ga operiše onaj ko ponudi više...“

Ha, ha. Baš je smešno. Dvojica u istoj večeri. Da li je moj nos postao internacionalna tema?

Tebi takav ne može izrasti

Pričala sam o svojim siranovskim doživljajima nekoliko dana posle toga. Poznanici i prijatelji su, neki iskreno, a neki učtivo i pretvorno, pokazali iznenađenje: „Šta fali tvom nosu?“. Najbolji odgovor dala mi je Ruža, urednica „Blic Žene“, koja je na licu mesta izvela malu glumačku bravuru: „Veliki nos uvek kao dokaz služi da čoveka ništa ne kalja, ne ruži, da je učtiv, uman, hrabar i pun časti, ko ja što sam! Tebi neće on porasti!“ Ovaj

sretno izabran citat iz Rostanovog „Sirana“ razveselio me je i vratio samoj sebi.

Svima sam govorila da mi ni na pamet ne pada da sada, u zrelih godinama, menjam nos, kada sam se s njim konačno pomirila. A ipak, nešto žensko, pravo iz krize srednjih godina, počelo je da se meškolji u pozadini misli i nagovara me da postanem mlađa i lepša Ja. Slađala bih kada bih rekla da me ideja nije zagolicala.

Uređujem časopis o estetnoj hirurgiji. Znam domete operacija i viđala sam mnoge sjajne rezultate. Mislim da je želja da se izgleda lepše i mlađe uz pomoć hirurgije legitimna, uvek ako će nekoga da učini srećnijim ili zadovoljnijim.

S druge strane, znam da incident s nosom nije slučajnost. Baš kao što zubaru zagledaju zube, a obučaru cipele, svesna sam toga da će čitaoci, saradnici, hirurzi... još dugo zagledati u moj nos i proceniti da baš i nisam iskoristila mogućnosti estetske hirurgije. „Pogledaj joj, samo, nos...“

Najveća imena svetske hirurgije, od aktuelnog predsednika svetskog udruženja, Foda Nahaja, do Toleda i Goldvina s Harvarda, uverila su me da je jasna želja i pravi motiv pacijenta prvi preduslov uspeha operacije. Tek nakon toga sledi umeće i stručnost hiruruga. Iz te perspektive, ja nisam pravi pacijent.

Uopšte nisam sigurna da bi me lepši nos učinio zadovoljnijom ili srećnijom. E, ali podočnjaci... O tome već možemo da razgovaramo. I tako sam rešila da zadržim svoj nos.

Zašto vam sve ovo pišem? Čemu ispovedna proza?

Pisana reč je moćna, ona obavezuje. Držite me za reč.

Ali ne baš mnogo čvrsto.

Ljiljana Maričić Grujić

Urednik u časopisu „Estetska hirurgija i kozmetika“